

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Fasti Mariani Cum Divorvm Elogiis In Singvlos Anni Dies Distribvtis

**Brunner, Andreas
Pfeffer, Wilhelm**

Antverpiæ, 1637

Janvarivs.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44055

JANVARIVS,

CIRCUMCISIO DOMINI.

I. Januarii.

O Ut ego te exosculor diem candidissimum ! ô
 fidus ! ô JESV Nomen ! Ite jam astrorum ar-
 bitri, dicite sanè fatalem hanc mihi stellam esse,
 horoscopum meum esse, ab hâc vitâ meam, vitæ
 studia, mortem, omnia dependere. Rectè. Quid-
 quid igitur agam, JESV auspice agam. Vigilabo ?
 in oculis JESVS erit. Dormiam ? JESVM somniabo.
 Ambulabo ? comes JESVS ibit. Sedebo ? latus clau-
 det JESVS. Studebo ? JESVS erudiet. Scribam ? cala-
 mum cum manu JESVS ducet, & JESVS JESVM
 scribet. Orabo ? verba JESVS formabit, animabit
 JESVS. Fessus ero ? recreabit JESVS. Esuriam ? sitiam ?
 JESVS pascet, ille potabit. Ægrotabo ? Amor aderit
 medicus, JESVS. Moriar ? JESV immoriar meo. JE-
 SVS supremis labris natabit. JESVS oculos claudet,
 JESV sinus mihi tumulus, tumuli inscriptio JESV
 nomen erit. Sed, heu mihi ! mi JESV ! Amor meus !
 quid video ? quod si vitæ tuæ aurora tam multo
 cruore jam rubet ; quàm largos imbres sanguinis
 in sero vitæ vespere dabis, ô Sol meus ! Heu ite-
 rum mihi ! ô MARIA ! ô Cynthia mea ! an palles ?
 dabis eheu ! etiam tu hodie pluvias. Et ecce im-
 bres lacrimarum ex utroque oculorum cælo ruen-
 tes. Time peccans adolescentia, tute hanc tem-
 pestatem dedisti. Cur enim hodie jam ad sangui-
 nem iretur, nisi sceleribus tu quoque foxes ob-
 noxia. Ecce die octavo jam sævit culter tuus verè
 saxeus ! Sed disce ad infanda scelera, disce à cultro
 tuo erubescere. Disce vulnera agnoscere tua. Si
 nescis,

nescis, ibi vulnus est, ubi emplastrum est.

*Si tentaris à Diabolo, si ab omnibus hominibus oppri-
meris, si conficeris aegritudine, si doloribus fatigaris, si
desperationis agitaris spiritu, nomen IESV edicito. Ju-
stinian. serm. de Circumcis.*

S. BASILIUS MAGNUS. 1. Januarii.

MAGNUM esse BASILIVM ad ardentis columnæ
facem D. Ephrem vidit. Magnum deinde
ostendit *Christus* ipse, dum sacris operanti adesse
spectabilis, cum sancto Duodecimvirorum cæle-
stium senatu voluit. Sed & talem Hebræus non-
nemo credidit, cui profano adhuc, sacrae tamen
mensæ accumbenti, cum minimo in orbe magnum
Virginis Filium è manu suâ propinasset, manus &
ipse dedit. Magnum demum senserunt è maximis
tyrannis duo. Horum alter Julianus (is qui turpe
sibi apostatae nomen peperit) orante contra se BA-
SILIO, sententiam ferente Deiparâ *Virgine*, exe-
quente D. Mercurio, orbi pœnas perfidiæ, quas
meruit, dedit. Non felicior alter Valens, exilium
Divo nostro nequicquam semel iterumque inten-
tavit. Nam sententiam impiam ferre jam cogitan-
ti, ipsum justius iudice suo tribunal reclamavit,
sellâ diffractâ; & subscribere laboranti, penna atra-
mentum, quod habuit, tertium negavit: ipsa ma-
nus facere officium noluit; certè ut non posset,
exaruit; conjunx filiusque ægri ad cogitatum sce-
lus nolentes etiam ingemuerunt. Et filius quidem
à magnâ BASILII manu convaluit. Cui cum Va-
lens pessimos superinduxisset medicos Arianos,
filius continuò malè mortuus est. At bene noster,
sub annum Christi CCC. LXXVIII. vixit BASILIVS;
vel hoc uno magnus magnique faciendus Parthe-
niis

niis Sodalibus, quòd virgo vixit. *Ex Surio.*

Vatradentibus Christum ad crucifigendum; sed vacuum maligna conscientia sub Sacramento sumentibus illum. S. Remig. super Matth.

S. O D I L O A B B A S.

1. Ianuarii.

PUER ODILLO IN D. VIRGINIS perreptavit claudus, exivit sanus; & cum ire jam quòd vellet, posset, pulchrè pedibus, quos cælum donavit, usus, è mundo abiit, & Religiosam domum iniit. Subinde Præfectus Asceterio Cluniacensi, ostendit, quàm facile imitari Christi miracula foret illi, qui vitam vellet. Aquas quippe eunti sibi in folum, aliis etiam in vinum vertit, piscibusque non multis bene multam pavit multitudinem. Inter primas curas habuit, piorum Manibus opitulari, quos flammæ piaculares haberent. Id adeò fassus ipse est orci tortor, quem Siculæ quispiam eremi incola non semel querentem audit atque indignantem innumeros à pœnis suis ODILONIS absolvi precibus. Eos inter Benedictum numerant VIII. Pont. Max. qui opem & ipse viri imploravit, & verò sensit etiam, ac gratus palàm laudavit. Atque hoc stimulos subdidit ODILONI, ut sui quotannis diem agerent piarum animarum memoriã insignem; quod institutum id temporis uni illi familiæ familiare totus hodie Christianus orbis amplectitur. ODILONI nostro morienti præsto ipse Christus fuit, Stygiasque larvas cum suis terribulamentis longè iussit facessere. Nimirũ quam opem mortuis vivi ferimus; morituri & ipsi sentimus. *Ex Surio.*

Disce humilitatem, quam Christus verbo docuit & exemplo;

exemplo; discite obedientiam, quam patri suo exhibuit & Matri; discite virtutes ceteras; ut vitæ lumen in te valeas possidere; Christum sequere, Christum imitare, ut ad ipsum pervenias. B. Laur. Just. de interiore conflictu.

S. MACARIUS ALEXANDR.

2. Januarii.

HUNC MACARIUM nomine suo Alexandria; Himò fallor, suo ille Alexandriam beavit. VII. annis sine cocto edulio, sine omni somno dies XX. quadragintadiæ jejuniùm sine omni cibo transegit. Satur intereà cæli deliciis, & piis nunquam non lacrimis ebrius. Inter hæc Cupidinem bella sibi moventem aggressus, culicum præsidio corpus cinxit; quos inter cum sex adedò menses nudus decertasset, horum aculeis longè hostem submovit. Quid multis? brevi tam parvo milite ingentem; & formidandum tyrannum debellavit. Pœnitentem Sacerdotem à sacrilegâ Venere, & qui in pœnam afflicti corpore serpebat, cancro eâ lege absolvit, ut ne porrò sacrificaret impurus. Nec in homines solum pius, cæcum feræ, nescio cujus, partum sputo suo illitum lumine donavit, oviculæ exuviis à gratâ parente vicissim donatus. Inter precandum ita se ipsum fertur adhortatus: *Anime mi, ne te in terras è calo demitte: ibi Deum & cum Deo Dei aulam omnem habes.* Viderat nimirum quandoque, quàm multiplici dolo astuque turbare precantium animos malus hostis niteretur. Ob hæc aliæque ejuscemodi prædicantibus verè MACARIUM, hoc est beatum, ut qui mundo tam bellè illuderet, illud responsi dedit, caverent, ne ipsis mundus illuderet. Vivere porrò desuit, cum an-

num

num ageret centesimum, & documento sanè fuit mortalibus, frugalitate & vitæ religiosæ asperitate non minui annos, sed crescere. *Ex vit. PP.*

Qua segnities est, capi ineptis cogitationibus, cum Dominum deprecaris, quasi sit aliud, quod magis debeas cogitare, quam quòd cum Deo loquaris: Quomodo te audiri à Deo postulas, cum te ipse non audis? S. Cyprian. de Orat. Dom.

S. GORDIUS MARTYR. 3. Ianuarii.

POTUISSES olim eremum campum dicere Martium, unde illi prodirent, qui bella orbi, qui tyrannis moverent. Ita GORDIUS etiam noster è nobili militum tribuno Christi tiro, ubi sat diu in antro ad eremi leges exercuisse velut ad palum se, & piæ militiæ satis prælusisse jam visus sibi est; progressus demum festo die in medium theatri, fassusque CHRISTI se militem, corpus frustatim concidendum carnifici obrulit: id unū exoptans, plures animas habere, ut plures per mortes Duci Deo invictum se probaret. Scilicet ad insolitum hoc spectaculum exclamârunt Christiani pariter, & hostes horum. Et obstupere hi, quòd unius hominis virtus totum theatrum impleret. At illi Deo, GORDIO, sibi que gratulati sunt, cum viderent tot inter certantes quadrigas longè omnes equos ad palmam præcurrere Christianū, jamque hunc unum illo die ex merito coronandum animo perciperent. Interea GORDIUS monentibus amicis, qui servatum cupiebant, ore CHRISTVM suum tantisper proscriberet, animo coleret; *ita ne verò, ajebat, omnem militibus aditum ad calos præcluditis? Me quidem Longinos & Cornelios juvat emulari. Christum vobis coram si negem, calo coram ille negabit.*

Hæc

Hæc ubi dixit, crucis signo armatus omnes cruciatus imperterrito & animo & vultu superavit, ostenditque, quæ militi honestissima essent vulnera. *Ex Surio.*

Quid prodest Christum sequi, si non contingat consequi. Ideo Paulus agebat, Sic currite, ut comprehendatis. Ibi tu Christiane fige tui cursus profectusq; metam, ubi Christus posuit suam. S. Bern. Ep. 253.

S. GENOVEFA VIRGO. 3. Ianuarii.

NON ego GENOVEFAM laudem, cum vel parentes ejus, quod talem genuissent, B. Germanus laudavit. Transibat hic Lutetiâ Parisiorum in Britannias Pelagianos oppugnaturus, cum GENOVEFAM parvulam tunc puellam intuitus, latere in eâ ingentem virtutem vidit. Itaque blandissimis verbis vitæ religiosæ studium tenellæ suavit. At illa jam tunc annuit. Ergo mnemosynon capit nummum Cruce insignem, jubeturque è collo suspendere, nullo dehinc muliebri mundo temerando. Arrha fuit hic nummus Christi sponsæ, neque fefellit. Noluit deinceps parvula domi agere, sed sui officii identidem clamitabat esse, templâ frequentare. Quare fuit, cum lacrimis suis molestatam & clamoribus mater alapâ castigaret. At continuo cæca facinus suum vidit. Lucem deinde biennio post à filiâ, cui dederat lucem, recepit. Cæterum hæc velo inter virgines involuta Parisiensibus contra omnes Attilæ exercitus unicum præsidium fuit. Cibum non nisi bis in hebdomade, vinum virginitatis venenum nunquam admisit. Quoties cælum aspexit, hoc gaudiis, illa lacrimis pluere visa. Virtutem in absente Simeon Stylites laudavit, & sæpiusculè salutavit per nuntios. Apud
Reges

Reges quoque Childericum & Clodoveum tantum potuit, ut à morte virgo absolveret, quos iudices damnarent. Sed parum hoc est, quando idem apud DEVM potuit, & lectulo damnatos ægros passim à morbis absolvit. Quid? quòd quem abstulerat jam, imperio GENOVEFÆ puerum mors reddidit; credo ut ne deesset, qui virginem Matrem clamaret. *Ex Sur. & Lippel.*

Per baptismatis Sacramentum Spiritus S. factus es templum: noli tantum habitatorem pravis de te actibus effugare, & Diaboli te iterum subicere servituti, quia pretium tuum sanguis est Christi, qui in veritate te iudicabit, qui misericorditer te redemit. S. Leo serm. I. de Nat. Chr.

S. RIGOBERTUS EP. 4. Ianuarii.

Discite, qui alienam nobilitatem non aliter ac hereditatē aditis, amplius etiam vestrā operā hanc condecorare; imò domi vestræ, hoc est, apud animum vestrum veram nobilitatem quærere. Nos eā in re doctorem ecce vobis RIGOBERTVM suggerimus: hic gentis suæ splendorem literis, literas pietate illustravit: hanc Rhemenfes infulā ornarunt: ille iterum hanc multis magnisque virtutibus, velut gemmis distinxit. Sacerdotes primus id loci in unum coëgit, reditusque, de quibus viverent, communes fecit. Familiariter Magistro equitum Pipino est usus, qui xeniolis, quæ Divus redeunti à venatione misitabat, multum delectatus terræ tantum aliquando concessit, quantum RIGOBERTVS, dum ipse dormiret, ambulando potuit circumscribere. Ab eo tempore nusquam alibi vel campi, vel agri lætius ridere, ridentibus nusquam mitius cælum arridere. Aurea tempora & æternum

æternum ver diceres. Sed & filium Pipini Carolum (ab animo Martio Martellum pòst dictum) sacro. fonti admovit RIGOBERTVS. At Carolus ingratus, quòd urbem Rhemensem dolo aggressus non admissus esset, apertâ vi pòst fratrem debellatum ingressus, Pontificè sede exegit. Tulit æquo animo exilium, nec multò post ad Pipini dona reversus, vitam sanctissimè exegit. Ad tumulū nocte concubiâ lux ingens visa, & voces è cælo auditæ, multum humanâ suaviore. At nos si nunquam has audimus, quid miri obsecro est, quando cælo aures claudimus? *Ex Surio.*

Si tibi suggeratur in futurum tempus differre bonum propositū, consurge & dic, Dies Domini sicut fur, ita in nocte veniet. Si gula deserviens lautiores tibi commendaverit apparatus, recalcitra, & dic, Non est Dei Regnum esca & potus. S. Petrus Dam. in Ps. 57.

S. SIMEON STYLITA. 5. Ianuarii.

ERubescit hoc die Ægyptus, cum in tam parvâ chartâ sepeliri superbas moles suas videt. Quid enim? ut mortuos suos, quâ posset in cælum extolleret, surger e eò velut gloriæ humanæ scalas Pyramides iussit. At tu Lector, vide sis hoc die illum, qui vivus cælo jam eohabitavit, vivus Pyramides sibi quatuor posuit, invidiam nō Ægypto modò, sed oreo etiam facturas. Itaque SIMEON opilio primùm, pòst præaltâ in rupe monachos inter Angelus vixit. Verùm cum ob mira, quæ maxima ac plurima patrabat, magni undique accursus fierent, novo miraculo columnas cœpit habitare; quarum quarta, & quæ ei ultima fuit, alta erat pedes IV. & L. Hic ille stare columnâ suâ firmior; dormire, aut confidere nunquam; vix aded

adeò unquam quid cibi capere, ea & agere & pati, ut hominem dubitarint; Regibus denique, ac Imperatoribus, imò orbi ad se confluenti vel oraculum esse, vel asylon. Indoluit hostis, & dolis, quos domi suæ habet, usus, in flammantem currum non jam SIMEONEM, sed alterum Eliam invitavit. Nec malè profectò cessit astus. Verùm, cùm altero pede jam extenso, sacrum Crucis signum efformasset, in ventos scilicet & orcum, non in cælos, cum pessimo aurigâ abivit currus. At SIMEON, ut eadē pœnâ & se, & hostem ultum iret, uno, ut erat tum, pede, annum solidum perstitit. Mortuus est deinde anno ab orbe restaurato CDLX. ætatis CIX. atque, ut vicissè scires, etiam post mortem stetit. *Ex Suario.*

Quid animæ prodest, hesternum diem transgisse in actione virtutis, si hodie velut desertor desieris ab opere justitiæ? Qualem enim te invenero, ait Scriptura, talem te judicabo. S. Basil. in Epist.

S. APOLLINARIS V. 5. Januarii.

EUnuchum spectâ; sed apage illum Parnassi Eruborem: hunc, quem dicimus, virginitas dedit, cælum risit, vel, si mavis lacrimas, has quoque affudit cum suis ridenda Venus. Sed nunc argumentum fabulæ habe. Fuit APOLLINARIS altera Anthemii viri Consularis F. alteram dæmon malus infidebat. Illa Christum sponsum cogitabat, at hominē parentes. Quid nî etiam sanctus amor hominum oculos luderet ingeniosus? Abit Jerosolymam cùm nobilissimorum parentum veniâ APOLLINARIS; comites servulos, ancillas, opes trahit. Redux ex itinere has omnes in egenos spargit, illos manu mittit, uno alteróve duntaxa retento. Hos quoque piè fallit, & silvas habita

Jan

5. Ian.

VITÆ SANCTORVM.

25

Jam ubi æstus culicumque morsus corpus animumque durarunt, & formam illam augustam extinxerunt, prodit è latebris monachum induta, Eunuchum se dicit, Dorotheum apud Macarium nominat. Interea adest soror, & è sorore pellen-
dus dæmon. Pellitur à Dorotheo. Sed redit & præstigiis gravidam filiam Anthemii oculis exhibet, simul parentem Dorotheum mentitur. Ilicet hic ad patrem raptatur, inde ad crucē raptandus. At Dorotheus parentibus, & sorore in locum solum abductis, hanc iterum sanat, illis, positâ tantisper personâ, filiam se probat. Mox ad scenam suam revertens eremum, pergit monachos, orbem ludere; dum denique cum omnium plausu castissimam larvam mors detraxit. *Ex Sur. & Men.*

Indicamus bella peccatis, conflictum vitis nunciamus, securi de victoria; quia nec arma caelestia hostes poterunt superare terreni, nec divino Regi adversa poterunt contraire mundana; neque vigilantes & sobrios Diabolus perturbare suis superventionibus poterit.
S. Pet. Chryl. f. 12.

S. EDUARDUS REX. 5. Januarii.

EDUARDVM in utero adhuc latitantem fortuna tamen Angliæ Regem legit: firmavit electionem cælum: siquidem in Regem unctus ab ipso Apostolorum Principe memoratur. Conjugio porro, ad quod invitum regni Proceres traxerunt, virginitatem copulavit, pulcherrimo matrimonio. Pater pauperum, filius dici poterat summi Pontificis, ita hunc semper coluit: tributa liberaliter remisit. postquam iis incubare custodē orci Cerberum vidit. Jam nec ad vilis mendiculi po-

B

stulata

stulata erubuit, qui membris suis captus promissam à D. Petro sanitatem asseverabat, si bajulo ad templum Rege uteretur: quin mox in humeros sustulit pium onus, ad aram portavit, stipemque divitem sanitatem addidit. Sed & cæci nonnulli, quâ undâ manus Rex laverat, hac oculis ipsi tenebras eluerunt. Facienti Sacerdoti cum adesset, conspicuus ei ab arâ bene precatus est Christus. Quidvis amore D. Joannis, quem Evangelistam dicimus, rogantibus, nihil visus est unquam negasse. Hanc ille religionem præclare obsignavit annulo suo, dum eum ipsi Divo mendicabulum adsimulanti dono dedit. Hic annulū Regi remisit, simul de mortis horâ commonuit; quem nuncium ille toto mox regno vulgavit, quò preces undiq; piorum cogeret. Atque eo viatico, quamvis suis jam dives meritis, longum cæli iter ingressus est, anno post Virginis partum M. LXVI. & quia nullam corpus animo virgini in vitâ, mors diu nullam etiam corpori in tumulo labem aspersit.

Ex Surio.

Studeant humiles quotidie in humilitatis virtute proficere, imitantes Regem, qui abjecto onere carnalium & regalium indumentorum coram Domini arca nudatus exiliens & exultans uxori sibi objicienti respondit, Ludam, & vilior fiam coram Domino. B. Laur. Just. lib. I. de Humilitate.

EPIPHANIA DOMINI. 6. Januarii.

Salutaverant jam nuper, inter faustas acclamationes, & cantus festivos Principē suum cælo delapsi cives, aulamque nati Regis quotidie deinceps frequentabant. Sed & orcus rebellis hucusq; metu jam suo venerabatur. feræ ipsæ Dominum suum

suum supplices agnoverant; ut jam aliud nil restaret, quam ut terra etiam officium suum faceret. Ergo, ut ad exemplum Regum orbis universus se componeret, tres è regnis suis exciti Magi magnis itineribus Bethlemium contendunt, sacramentum Christo nato omnium nomine dicturi. Atque, ut ne aberrarent, placuit Superis ducem stellam dare, & fallere, & falli nesciam. Ita Hierosolymam ventum, seduloque in novi Regis cunabula inquisitum. At Herodes in regno suo alium præter se Regem ullum quæri indignatus, barbara animo jam tum concepit consilia, mox sanguinẽ, necesse, orbasque matres paritura. Aulicis tamen artibus apprimè instructus dolos dolis texit, &, ut noceret, amare se finxit, ut perimeret adoraturum se hostem eriam ipse promisit. Subhæc à Magis, sifidere iterum anteambulone, Bethlemium perventum. Ibi confidens stella, velut adventum gratulatura, hospites Reges è tecto salutavit. Ex templò ingrediuntur, Regumque Regem in throno suo præsepi, sapientiam in infante, in homine Deum adorant: addunt deinde tributa, opes peregrinas, aurum, thus, myrrham. Inde viam aliam in regna avita dux somnus dormientibus ostendit: sed sic idem hic vigilantẽ Herodẽ delusit. *Ex hist. Evang.*

Sicut Magi de thesauris suis Mysticas Domino munerum species obtulerunt, ita & nos de cordibus nostris, quæ Deo sunt digna, promamus. S. Leo f. 2. de Epiph.

S. ANDREAS CORSINUS.

6. Januarii.

ANDREAM CORSINVM parentibus MAGNA VIRGO donavit, cum illi prius eundem ex voto necdum natum eidem donassent. Videbatur

B 2

sib

sibi mater utero lupum ferre, sed qui in æde sacrâ gratissimâ metamorphosi in oviculam abiret. Oraculum fuit non somnium. **CORSINVS** etenim adolescens nonnihil liberior aliquamdiu cum mundo ululavit, pòst tamen gravibus ac assiduis parentis suæ monitis captus, religiosæ vitæ se mancipavit: à quâ necquidquam eum abducere adnissus est veterator callidus, quamvis nobilem mentitus vultum, quamvis opulentum oppidò conjugium pollicitus. Primùm litanti augustissima cæli Regina visendam se cum Angelis obtulit, atque his eum affata est verbis: *Meam servies servitutum, ad hanc à me delectus*. Posthac Præsul nominatus Fesulanus, cum fugâ se honori subduxisset, ab infante tum fante est proditus. Puer, nescio quis, cum sacro fonte ringeretur, **ANDREAS** lacrimas frequentes affudit: rogatus causam, respondit, puerum eum familiæ suæ probro, patrię exitionatum; id quod reapse postea urbs credidit, cum vidit. Cum annum deinde ageret **LXXI.** ipso **CHRISTI** nascentis pervigilio egregius servus a Domina suâ vocatus ad libertatem est. Mortuum virgo sanctitatis famâ percelebris, per scalas vidit cælum conscendere; puto ne ullus **VIRGINIS** amator dubitet eodem conniti, quando scalas habet. *Ex Surio.*

*In Ecclesiam ingredi, ubi Christus discumbit, tuumq; præstolatur adventum, atque in spiritu humilitatis pedibus provolvere Domini **JESU**; confitere scelera, deterge vulnera, reatum accusa, sponde conversionem, pete veniam, ut plenam consequaris indulgentiam.*
Laur. Just. in sermonib.

S. LUCIANUS M. 7. Ianuarii.

POSSUMUS hodie ignoscere Samosatæ, quando maximum probrum ingenti decore obruit, & LUCIANVM dedit, qui non jam rideret cælum, sed moreretur pro cælo. Duodennis puer poterat tamen pater dici, cum hereditatem paternam jam tunc pauperum prædam fecisset. Mox inter cœnobitas adscriptus, & Sacerdotio initiatus, Antiochiæ ludum literarium aperuit. Minerval pauperibus cessit, libros Christianos restituit, & sacra volumina, quæ dudum superstitione corruperat, ad Hebrææ linguæ regulam censuit. Sed Maximianus non nescius pietatem Christianam non posse rectius quam cum musarum lacte, literis inquam, instillari, ad pœnas magistrum tam sancti ludi vocat; quod tamen vel vultûs maiestate meliora persuadere LUCIANVS diceretur, non nisi velatis oculis huic impius Agamemnon locutus est. Promissis primò ingentibus in martyrem pugnavit, tum in cippum iniecit, post in testarum fragmina. Ultimò fame longâ ad deditiōem compellere est aggressus. Interea sacrificare constituit LUCIANVS. Mirantibus, quî id fieri posset, discipulis, cum aræ mensa abesset, Vos, inquit, in orbem me cingite, & templum eritis; sacra deinde pectori meo imponite; erit hæc viva ara. Dixit, fecit. Mox ad ingressos tortores ter clamat, *Christianus sum*, & subinde mortuus tacet. Funus nihilominus in mare projectum, saxo dexteræ appenso. Verùm truncum primò Delphin, semper hominum, sed martyrum præcipuè amans in litus extulit. Mox dextra etiam (à Musis credo) efferri, brachioque jungi visa est. Nos etiam manum tam doctam pro me-

ritis laudaremus, si ad nos Musæ manus illius stylum attulissent. *Surius.*

Corpora nostra aptemus in vivam Dei hostiam, ut sit fides vera, pura conscientia, cor mundum, caro casta, sanctus sensus, pius animus, vita sancta, verecundus habitus, & ad omne Christi obsequium humilitas nostrum semper comitetur incessum. S. Pet. Chryl. h. 109.

S. RAYMUNDUS CONF.

7. Ianuarii.

RAYMUNDVS nobili loco in Hispaniâ natus, cum lacte MARIAM imbibit. Ea deinde pietas cum puero crevit. Nam & in mundo adhuc cum ageret, sumptus non exiguos fecit, quo festus VIRGINIS ab Angelo Salutatae dies augustius ageretur, & postea in D. Dominici familiam cooptatus, ipsius DIVÆ monitu novæ societatis auctor fuit condendæ, quæ vindicandis in libertatem vinculis sese impenderet. Angelo, qui ei à puero datus est peculiaris, tam est usus familiariter, ut non rarò ad statas ab eo preces excitaretur. Cæterum cum pro eâ, quâ erat, Christianâ libertate, in non licitos Jacobi Aragonum regis amores gravius nequicquam invecus esset, & ex nautis regio edicto absterritis recipere eum jam nemo in navim suam vellet; novus nauta nova vela mari suspendit pallium suum, aspirante cælesti aurâ sex intra horas milliaria emensus c. LX. & Barcinonem appulsus, in cœnobium ad suos per oclusam portam ingressus est. Ibi cum è sociis unus aliquis gravibus tentationum fluctibus jactaretur, ubi primùm in manu litantis RAYMUNDI propitium illud sidus est intuitus, continuò suam menti reddi malaciam sensit. Argonauta verò noster portum

8. Ian. VITÆ SANCTORVM. 31
cum cælestem tenuit anno M. CC. LXXV. Ex viiâ
apud Bzou.

Si nobis non est satis ad salutem, quod virtuosè vivamus, sed oportet aliorum salutem re ipsâ desiderare; cum neque nos rectè vivamus, neque alios hortemur, quid respondebimus? quæ nobis spes salutis reliqua erit?
S. Chrysost. hom. 60. in Matth.

S. LAURENTIUS JUSTINIANUS.

8. Ianuarii.

ANnum agenti JUSTINIANO decimū nonum tulit, & osculum. Ab eo tempore omnis illi mundus desipere, una sapere religio. Ad hanc cum se recepisset, fuit qui, cum familiaritate (quæ ei cum LAURENTIO intima erat) destitutum se indignè ferret, ad septa monasterii cum totâ acie sodalium veniret: cornu unum citharædi, alterum armati tenebant. Sed utrumque perripit LAURENTIUS, captumque verbis Sodalem in sua jurare verba, manusque dare religioni coëgit, plaudentibus utique Superis, quod jam Theseus Pirithoum suum, non ad orcum, sed cælum comitaretur. Post tamen LAURENTIUS ad infulam extractus, pater pauperum, & hostis superbiorum audit, mirandaque egit plurima. In ore illud crebrò habuit: *Eam demum esse veram sapientiam, scire Deum omnia esse, at nihil, hominem, & illud: cælo excludendos omnes fore opulentos, nisi ejus janitores pauperes piâ manu corrumperent. Ego palmarium id puto: perituras Venetias fuisse, pessimo Sodomorum exemplo, nisi potentior apud Deum Abrahamo LAURENTIUS intercessisset. Porro moriturus plumas respuit, memor quàm duro lectulo Christus obiisset.*

obiisset. Et tamen sine plumis in cælos evolavit anno M. cccc. x. cum iusta illi homines inter Angeli perfolverent, funeris dicam tibicines, an virtutis buccinatores? *Ex Surio.*

Vtinam scaperes, quæ Dei sunt! intelligeres, quæ mundi sunt! provideres, quæ inferni sunt! profectò inferna horreres, superna appeteres, quæ ad manus sunt, contemneres. S. Bernard. in Ep.

S. JULIANUS M. 9. Ianuarii.

JULIANVS unicus parentum clarissimorum filius primam ætatem Musis consecravit. Eæ virgines in clientis sui pectus amorem virginittatis cum literis instillarunt. Sed obstiterè votis parentes, castas aures Hymenæo identidem pulsantes. Itaque à cælo antè per somnum armatus BASILISSAM duxit. Verùm precantes thalamo cælestis primùm odor afflavit; mox de servando pudore piè fermocinantibus cum MATRE aliisque Cælitibus CHRISTVS supervenit, qui & audentibus animos addidit, & utriusque nomina vitæ libro descripta ostendit. Ita virgo obiit BASILISSA; JULIANVS verò etiam Martyr; qui dum ad ludibrium totâ urbe vinctus circumducitur, CELSVS, mali Judicis non malus filiulus, conspicatur eum non tam inter lictorum, quàm Cælitum manus inambulare. Pedes proinde martyris complexus, & Christum puer non pueriliter, & ipse fassus, cum JULIANO ad ignem damnatur. Sed virtus proba è flammis splendidior nimirùm exit, crescitque, matre etiam Celsi ad Christum adductâ. Caput demum omnibus sub annum Christi ccc. xi. auferitur. Sed neque sic locus coronæ defuit. *Ex Sur.*

Qui igne Christi captus fuerit, talis fit, qualis esset homo

homo solus super terram habitans, adeò nihil cura est ei gloria & ignominia. S. Chrysoft. hom. 52. in Acta.

S. MARTIANUS CONF. 10. Ianuarii.

NOVIT MARTIANVS maximæ Ædi Byzantii præpositus orationem, quò cælos & certius, & citius peteret, alatum reddere, creberrima illi jejunia & eleemosynas jungendo. Multus præterea in extruendis cœnobiis templisque fuit; monumentis, quæ ferè unica in mortali homine immortalia DEVS probat. Plenam, quoties foras prodivit, manum circumtulit, cum vacuâ nullum à se inopem passus abire. Veste, quàm diu vixit, non nisi unicâ semper usus, hac etiam, cum nulli ad manum nummi essent, se exuit, & egenum induit, sed divite lucro: quippe qui deinde cum seminudus pro arâ divinum cibum in populum partiretur, aureâ palàm à cælo veste ornari visus est, ut planè jam quæstum quæsisse, & pro paupere togâ meliorem ambiisse videri possit. Noctu porrò vigil pius urbem obambulabat, vel quibus tunc etiam beneficeret, egenos, vel quos lotos domi curatosque terræ mandaret, mortuos quærens; ex quibus non pauci revixisse inter studia tam sancta memorantur, & alterum vitæ parentem MARTIANVM salutasse. Jam grassantem in templum suum crudeliter flammam medius ipse objecto Evangelicæ historiæ volumine stitit, precibus domuit, lacrimis extinxit. Secundum hæc aliaque mira, templo, quod ultimum ædificabat, & vitæ finem unâ imposuit. *Ex Metaphraste apud Surium.*

Manducat Deus in celo panem, quem percipit pauper in terra. Da ergo panem, da potum, da vestimentum,

da tectum, si Deum debito rem non Iudicem vis habere; nihil nobis nocebit in terra, si nobis in calo misericordia sit patrona. S. Pet. Chryf. f. 42.

S. THEODOSIUS ABB. II. Ianuarii.

THEODOSIVM Cappadocem antrum ajunt incoluisse; rectius regiam dicerent: nam ad illud divertisse hospites primo itineris sui die tres Orientis Reges memorantur. Totus illi penus palma, cella fons fuit, deliciae dactyli, herbæque, & lacrimæ. Interim fuit, cum centum & amplius mensas paucis panibus pasceret: aliàs, cum Martiani hospes esset, illeque panem sibi deesse quereretur, THEODOSIVS in barbâ Martiani granum hære frumenti conspicatus, quî potes, inquit, queri, qui tot panes in barbâ circumfers? simul granum in granarium ablatum totum hoc complevit, & veluti angustias hujus accusaret, extra ostia se miraculumque effudit. Aliàs magno Paschatis die, cum nihil in cibum suppeteret, Numen THEODOSIO mulum submitit instructissimum cibariis, quâ re ille impulsus semper deinde egenis duplicavit pium stipendium. Jam mortis memoriam suis impensè commendavit. Eum in finem sepulchrum quandoque fieri iussit, rogavitque ecquis eo tumulari vellet. Voluit Basilius quidam, qui mox suavissimè excessit è vitâ, nec tamen in odeo sacro vel videri, vel audiri desit. Prænobilis matronæ filio, dum inter pueriles ludos, lapsus in fontem cadit, absens THEODOSIVS, adfuit tamen spectabilis, & ne aquis mergeretur innocentia, cavir. Vestis ejus cilicina militum Duci vicem loricae fuit, & victoriam peperit. Sed & tibi contra hostem

12. Ian. VITÆ SANCTORVM. 35
stem intestinum victoriam spondeo, si simili utaris loricâ. Ex Surio.

Magnum hujus vitæ solatium est, ut habeas, cui pectus tuum aperias, cum quo arcana participes, cui committas secreta cordis tui; ut ames & sequaris eum, qui tibi paternâ pietate in tristibus compatiatur, in persecutionibus adhortetur, & in prosperis gratuletur. S. Bern. tract. de Ord. Vit.

S. ARCADIUS M. 12. Ianuarii.

MORE Solis virtus hoc pulchrius nitet, quò diutiùs latet. Testem ARCADIVM adduco. Hic sævientibus ubique terrarum in Christianos tyrannis, sive homo timore aliquo, sive CHRISTI mandato inductus, posthabitis fidei fortunis omnibus, fugâ se subduxit, & aliquandiu latebras habitavit. Sed nimirum ut vinceret fugit; ex latibulis suis velut insidiis hostem expectavit. Etenim cum irruptione in domum factâ, & non reperto ARCADIO, ad tribunal de amicis ejus quispiam raperetur, continuò adfuit; circumventum inexpectatò tyrannum graviterque increpitum jussit omnes pœnas in se experiri: aciem tormentorum instrueret tyrannus, ingenio etiam certaret, in auxilium alios etiam tyrannos evocaret, omnes in subsidiis carnifices constitueret: sese unicum contra omnia tormenta etiam nudum staturum, solâ patientiâ pugnaturum, ostensurumque eâ dimicatione, quantum inermis Christianus omnibus minis, & tormentis armato tyranno præstaret. Desperavit jam tum judex de victoriâ, & sententiam tulit, quâ manibus ac pedibus mutilari ARCADIVS jubebatur. Hic fixis cælo oculis inter divinas laudes, supplicii locum magnanimus petit,

membra ad lanienam ipse nudavit, ipse singula truncanda exhibuit; itaque sanguinis sui purpurâ splendidus, sine pedibus ad martyrum tamen partes transiit, sine manibus palmam tamen cepit.
S. Zeno Ep. Veron.

Ejus est in mundo diu velle manere, quem mundus oblectat; quem seculum blandiens atque decipiens illecebris terrene voluptatis invitat. Porro cum mundus odierit Christianum, quid amas eum, qui te odit? & non magis sequeris Christum, qui te redemit & diligit?
S. Cypr. de mortalit.

S. GODEFRIDUS COMES. 13. Ianuarii.

DUXIT GODEFRIDVS Cappenbergensis Comes genus suum è Regio sanguine. Prædantium suorum militum licentiam, si quisquam alius, frenavit, gnarus militum prædam Ducis esse furtum. Arcem suam in cænobium vertit, & D. Norberti familiæ transscripsit, cum omnibus fortunis, quibus præclarum auctarium unâ cum fratre Ottone ipse accessit. Viderunt hoc multò antè in somnis illi, qui de Cappenbergensi arce vel columnam flammantem, vel civitatem nive nitidiorum in cælum viderunt assurgere. Et verò multa, quò moram tam sanctis consiliis injiceret, molitus est cognatus sanguis, nunquam non Deo hæreditatem invidens; sed ille, uti alia humana omnia, ita hæc etiam insuper habuit, conjugueque inter Sanctimoniales relatâ, Norberti institutum avidissimè arripuit. In hoc acerrimus sui hostis, & gloriosissimus victor, vix quidquam cibi sumere est visus, tantum lacrimis inebriari. Cæli cupidissimus missionem corporis accepit anno M.C. XXXVI. cum moriturus illa audisset: *Exite obviam ei, & venientem*

sem

tem è cælo comitatum amicissimè salvere iussisset. Secundum mortem nepti suæ multâ luce vestitum, & coronâ conspicuum se ostendit, quæ illa legentibus loquebatur: *Induit me Dominus vestimento salutis, & tanquam sponsam decoravit me coronâ.* Pulchrè certè honorum cupidos alta conscendere GODEFRIDVS docet. Comitem abiecit, ut Rex esset. *Ex Surio.*

Amor æterna vitæ & spiritualis studium sapientiæ velut in summa cordis tui constitutum arce præcellat; quatenus dum fragilem hanc vitam cum sua sapientiâ despicias, repleti divino spiritu, qui ad æternam te provocet gloriam, felici vicissitudine, merearis. B. Pet. Dam. l. 8. Ep. 9.

S. FELIX NOLANUS. 14. Ianuarii.

FELICI Nolano cum fratre germano ita convenit, ut ignobilior hereditatis portio, id est terra fratri, melior verò, hoc est, cælum FELICI cederet, ut qui Christo militaret, germano Imperatoris castra sequente. Ita divisæ vitæ studiis FELIX sacris est initiatus, ob fidem deinde in vincula conjectus ab impiis, sed exemptus ab Angelo, iussus est emeritum Præsulem Maximum quærere. Eum in eremo repertum semianimem precibus primò, dein uvis, quas de spinis legerat, recreatum domum suam deportavit. Hinc cum denuò hostes ei imminerent, occæcati divinitus, quem auribus suis loquentem audierant, apertis oculis non viderunt. Fugientem porò, & intra geminarum ædium parietinas abdentem sese, improvise opere suo aranea texit, & fuit tam tenuis tela propugnaculum tunc FELICI. Hic Cælitum manu pastus VI. menses, & alloquio divino dignus, insula etiam

esset ornatus, nisi id dignitatis ex innatâ animi demissione in alium ipse transtulisset, quod eum septem diebus ante se sacris initiatum diceret. Obiit tandem FELIX feliciter, tumulumque templum est nactus; quod cum augustius postea D. Paulinus reddere laboraret, soli que rusticani duo ædes suas transcribere negarent, ecce tibi ignis nocturnus tecta rusticorū depastus amplissimam aream descripsit. Neque hoc solum, sed & alii deinceps miraculis FELIX luxit. *Ex Surio.*

Eò minus in hac peregrinatione deficies, quò veriùs in fontem divinæ misericordiæ per virtutem spei mentis oculos levaveris. Hæc enim virtus claritate suâ Deum nobis manifestat, & inter hostium catervas intrepidè ante faciem Domini nos perducit. B. Laur. Just. Lig. vitæ.

S. PAULUS EREMITA. 15. Januarii.

PAULVS Thebæus xv. annorum adolescens plus Decium, quam eremum horruit. Certè hoc unum imprudens Decius boni fecit, quod ex Christianis eremicolas fecit. Eos inter princeps PAVLVS perhibetur, cui in centesimum usque annum ac decimum spelunca relictum, una eademque arbor palma, & victum, & vestem dedit. Annus agebatur Christianus ccc. xxxiv. cum ad eum divino jussu visit Antonius, atque tunc prudens dispensator corvus, qui annos jam lx. dimensum suum PAVLO quotidie afferre assolebat panem dimidium, hospitis memor duplicavit annonam. Secundum hæc, cum, ita monente PAVLO, vestem sepulturæ allatū iret Antonius, priusquam rediret, abire inter Cælites in cælos amicum videt, reperitque genibus humi adhuc fixum, passisque brachiis

chiis omnino oranti similem. Cùm ultimum proinde officium mortuo præstaret, in eo socios duos leones habuit, qui sepulchrum egestâ humo parârunt, & mœrenti Antonio crebro mœstoque rugitu, & ipsi adgemuerunt. Hinc domum revertit nimium quantum gaudens, spoliis opimis, hoc est tunicâ PAULI è foliis palmæ concinnatâ. Certè non nisi maximis quibusque diebus festis in eâ visus est superbire, ut minus ego jam mirer ab Hieronymo eam palmatæ etiam Imperatorum purpuræ prælatam, quando in illâ magnus Antonius triumphavit. *Ex S. Hieron.*

Quàm deliciosâ fame affligitur, qui caelestis promptuarii dapibus satiatur? cui calum fit cellarium, caelestis promus exhibet ministerium; quàm feliciter miser est, qui dum terrenis eget impendiis angelicis fulcitur obsequiis: cui xenium divinitus mittitur, angelitus ministratur? S. Pet. Dam. serm. 33.

S. JOANNES CALYBITA. 15. Ianuarii.

ILLE JOANNES est, qui in illustri Patriciorum familiâ Romæ natus, parentes piè nos docuit fallere. Nam adolescens admodum clam his in Syriam abiit, & vestem indutus religiosam, unico, sed delicato cibo victitavit, Angelorum pane. Post cùm parentes sæpenumerò ingereret hostis, ægrè illi sibi que facturus Romam iter instituit. Ex itinere vestem suam cum mendicantis centonibus commutat, & his spoliis superbus ad parentes ignotus divertit, tantæque filius familiæ, tanti patrimonii hæres vix malè sartam tectamque in vestibulo ædium suarum casulam impetrat. In hac ille tres annos ad invidiam sui hostis furtivo parentum aspectu fruitur. Hinc ex tuguriolo suo ad
Superum

Superiū palatia invitatus, matrem advocat; mendicus agrè impetrat; præsentem jurejurando adigit, velit jubeat in pannuceis suis se tumulari. mox sanctum Evangelii librum, quem puer ab eâ dono acceperat, in manus tradit, atque ita oculos tandem matri aperit, ipse suos claudit. Enimverò malè officiosa velle hîc auream filio purpuram inducere; sed ilicet manus sensit tamdiu rigescere, dum piæ & ultimæ JOANNIS voluntati est obsecuta. Claruit verò sanctior hic in casâ suâ Romulus circa annum Christianum CD.LXVII. nunquam orbi tam notus futurus, nisi tam ignotus fuisset.

Ex Surio.

Præferenda est Religio necessitudini, & pietas propinquitati. Ea enim est vera pietas, quæ preponit divina humanis, perpetua temporalibus: nesciunt suis parcere, qui nihil suum norunt; quoniam Sanctis omnia Deus est. S. Ambr. in Epist. ad Rom.

S. BONITUS EPISC. 15. Januarii.

BONITI virtus detecta jam tum divinitus est, cum matris adhuc utero lateret. Etenim cum hæc gravida à Sacerdote postularer, bene ut sibi precari veller, *Quin, ille retulit, bene potius tu mihi precaris Domine?* Amplius ad hæc obstupescenti, *Ne, ait, hoc à te exigere me crede, sed ab eo, quem utero foves, quem ad insulam jam nunc vocari video.* Cæterum BONITVS adultior factus, cum maxima quæque munia in Gallorum Regiâ obiret, ita Regis causam egit, ut cuivis dignitati pauperum patrocinium præferret. Ascitus inde ad Episcopatum Aivernensem, dum nocte intempestâ in templo precibus vacat, adspectabilem cum omni aulâ Reginam cæli MARGAM habet; hujus imperio rem
divinam

divinam facit (homini Cælitibus infervientibus) & in laboris præmium vestem aufert mirè candidam, eaque sive materiâ sive arte, quam mirari oculus humanus semper, agnoscere potuit nunquam. Simile sperare postea ausus è successoribus unus, eodem se contulit. Verum quia merita hominis abludebant, dissimilis pullus dissimili modo acceptus, & arcanâ vi domum suam est deportatus. At BONITVS sponte infulam abjecit, vel, ut rectius loquar, cum coronâ commutavit, quam ei cum locos sacros plurimos lustrasset, à morte (cujus ipse sibi vates fuit) cælum decrevit, anno post Servatoris adventum DC. LXXXV. *Ex Surio.*

Qui cupiunt strenuè spirituales persolvere laudes, representent se coram Dei tribunali, & ipsum in spiritu presentem habeant, uti est, nihilque inter se & eum habere velint, sed tanquam amicus cum amico colloquantur Domino. B. Laur. Just. de discip. Monast. Conversat.

S. FURSEUS CONF. 16. Januarii.

EX Angliâ FURSEVM ascivimus. Juventa ejus prodigiis plena reliquæ vitæ prælusit. Post hanc à Musis transit ad monachos; mox doctor sanctioris vitæ & cœnobii conditor, in quod passim vincetos oratione suâ à mundo abstraxit. Interea sub annum DC. XLIV. semel iterumq; animo è mortali corpore exiit, ductoribus Angelis bonis, qui vel ignea malorum tela clypeo excipiebant, vel quas de minimis etiam vitæ noxiis adversarii necebant accusationes diluebant. Jam verò è cæli speculâ orbem contemplatus, cum à quatergeminâ scelerum flammâ (perfidiam, rerum fluxarum cupiditatem, discordiam, atque in mise-

ros crudelitatem Angeli dicebant) ardere omnem didicisset, cum à cælestibus Choraulis levem omnem laborem quantumvis magnum, omne tempus quantumvis longum, ad æternitatem breve esse audiisset, à binis è numero Divorum Præsulibus jussus est ad corpus redire, & flagitiosos ad frugem reducere. Grave illi fuit à Cælitum societate avelli, præsertim ubi ad animæ domicilium corpus exanime ventum est. Ingressus tamen Angelis suadentibus toti jam Angliæ orbem (qualem vidit) cælumque oratione suâ depinxit, annosque porrò XII. sceleratis in viam reducendis impendit. Posthæc cum Romam pietatis causâ contenderet, prius vitam quam viam emensus est. Integritatis testimonium demortuo corpusculum dixit quarto ab obitu anno, & ipsum integrum. Animus illuc ivit, quò assueverat jam ire. *Ex Surio.*

Fugiantur noxia voluptates, inimica gaudia, & desideria jam jamque peritura. Quis enim fructus est ea indefinenter cupere, quæ etsi non desinant, deserenda sunt? Amor rerû deficientium ad incorruptibilia transferatur, & ad sublimia vocatus animus cælestibus delectetur. S. Leo serm. 5. de Epiph.

S. ANTONIUS MAGNUS. 17. Januarii.

AGyptius erat ANTONIVS, & domi suæ nobilis. In primo ætatis flore mundo moriturus ex asse pauperes hæredes scribit, subinde victoriis adversus hominum hostes malos genios nobilitatus; ab iis plagis aliquando pessimè acceptus, dum JESVM suum familiariùs deinde rogat, ubi id temporis fuisset, adfuisse spectatorem pugnæ audit. Tam propè à Deo absumus, etiam cum longè abesse nos putamus. Alias dum mundû æquioribus

ribus animi oculis arbitratur, aream esse aucupis videt laqueis undique obiectam: scire percupidus, quis hos effugeret, responsum accipit, qui animo demisso esset. Subinde Martyrū pugnis cum actor adesse non posset, spectator adfuit, & hortator, iudiciq̄ sepe in veste candidā obvius mortem nequicquam ambiit, eremo pugilem sibi deposcente. Illic cum ageret, à Constantino filiiſq̄ Imperatoribus persæpe litteris salutatus, vicissim eos officii sui commonefecit, & à suo ad divinum tribunal crebrò iussit advertere. Natus annos C. & V. ista suis suggessit documenta: Viverent quotidie morituri: quotidie melioris animi proposita novarent: JESVM assidue suspirarent: hoc nomine clypeo in hostem uterentur: hæreticorum familiaritatem fugiendo effugerent. Sub hæc mortuus anno à partu Virginis CCC.LVIII. vitæ præconem magnum Athanasium habuit, uti & hæredem pallioli sui laceri quidem & detriti, sed quod virtutem sciret tegere. *Ex S. Athanas.*

Ecce venatorum spiritualium quot sunt laquei ad capturam animarum toto orbe diffusi! hos tantummodo evadunt, qui mundum ipsum dedignantur amare, illum secedendo spernunt, ejusq̄ concupiscentiis abdicatis DEO in spiritu militare proponunt. S. Laur. Just. de Contempt. mundi.

S. LEOBARDUS C. 18. Januarii.

IN ingentes opes natus LEOBARDVS ad nuptias non tam invitabatur, quam cogebatur à parentibus, quas tamen mors utriusque interturbavit. Filius sponsus, ubi iusta his persolvit, ad germanum proficiscitur. Sed hic tum fortè ebrius neque agnoscere frater fratrem velle, quin contumeliosè acceptum

acceptum fide minimè germanâ hospitem domo exigere. Hic LEOBARDVS, dum noctem sub dio agit, cælumque ad faces suas contemplatur, Certè inquit, hoc non excludet, nisi aditum ipse mihi interclusero. Et quousque demum servitutum mundo ingrato hanc serviam? nunquid non mors ipsa parentum ad pileum vocat? nolentes mundo mortui mori me volentem docent. At innumeras opes numero. nempe quas pater heri, ego hodie, cras alius numerabit. Sponsa mihi est. Mater scilicet bella mihi, & lites pariet. Et ubi tunc castissimi nunc animi lilia? morientur hæc; & ego Superis tam nobilem odorem inuidebo? Ergo tibi hunc mentis candorem, ô cælum, tu verò terra, res tuas tibi habe. Exulabis & tu animo nostro. Irasceris? prior exclusisti. Hæc secum LEOBARDVS, mox rectâ Asceterium; ibi ipsos duos & viginti annos angustiis cellæ inclusus aditum ad se mundo vicissim negavit, neque tamen vel talis sine prole in cælos abiit. Reliquit post se virtutem nobilem filiam & vobis, Sodales Parthenii, locandam. Cur abnuitis pauperè ducere? dabit cælū dotē. *Ex Sur.*

Non in nobis flamma libidinis aestuet, non turpis cogitatio pulchram animam nostram coram DEO speciem jactet. Non nos terrene facultatis abundantia in superbiam erigat, non tenacitas misericordie viscera pauperibus claudat: Vigeat in nobis perpetua castitas. S. Pet. Dam. serm. 65.

S. LAUNOMARUS ABB. 19. Iannarii.

EGalliâ est hoc lilium, quod manu tenes. Multa inde in rosaria Mariana transferemus; interea isto oculos oblecta. Nascitur ergo LAVNOMARVS anno post natum Servatorem vigesimo supra

supra quingentesimum. Puer genium suum defraudat, ut inopum ditet. Hinc Sacerdos, ex Sacerdote nobilis eremi cultor cœnobium exædificat, & silvas facit habitari. In his feræ à lupis agitatae asylon sinum pandit, verissima aurei seculi ovis. Inde optimus orator oratione suâ suadet arbori ingenti, aliò ut migret, & persuadet. Depopulantem porrò omnia flammâ uno Crucis signo exarmat: ægris sanitatem pristinam plurimis impertit. Sed non perinde avaro nescio cui facere medicinam placuit. Fuit hic oppidò dives, sed letho proximus rectè pauper sibi videbatur. Mittit itaque XL. aureos LAVNOMARO, sive ut DEVM sibi per hunc propitium redderet, sive ut fortè sic mortem auro corrumperet. At verò LAVNOMARVS ad severum in arâ examen singulos expendere, & unico duntaxat servato, alios omnes remittere, gravi additâ denuntiatione, quâ & exoptulabat, quòd furtum munus Deo obtruderet, & simul mortem indicebat. Et verò non huic tantum, sed universæ Galliæ vastitatem clademque vaticinatus est; ipse tamen ne hanc videret, morte oculos clausit. *Ex Surio.*

Homo, mitte & pramitte thesaurum tuum in celos, ne caelestem animam demergas in terram. Aurum de profundo terra; anima ab excelsis cali. melius proinde est, ad sedem suam deferri aurum, quàm in sepulchro auri Anima demergatur. S. Pet. Chryf. serm. 22.

S. ABUNDANTIA VIRG. 19. Ianuarii.

Satis laudasse ABUNDANTIAM videri possem, si illud modò dicerem, & natam & mortuam laudatam ultrò ab ære campano fuisse. Adjiciam tamen alia pluscula. Cùm sacro fonte tingeretur, dicuntur

dicuntur lampades templi suapte sponte accensæ, & infanti lucem & urbi infantem gratulatæ esse; ipsa ABUNDANTIA jam tunc in innocentis femine patrocinium (adulterii rea agebatur) fuisse facunda. Jam octennem ferunt ab icone pueruli JESU MATRIS sinum insidentis pomum aureum, quod manu fortè pictum gestabat, petiisse & adeò impetrasse; ἀντίδοτον deinde flores (ab hieme donatas) eidem attulisse, & ut acciperet persuasisse. Sed hucusque cælum cum puellâ lusit. quæ dicam severiora sunt. Itaque memorant cum Majolo Abbate matreque Jerosolymam ivisse, & cum cætera Christi vestigia, tum illa potissimum venerabundam exosculatam fuisse, ubi ille pondere Crucis fessus obviam MATREM habuit, heu! alteram tunc oculis suis crucem. Hic lacrimis diffluere voluisse ABUNDANTIAM; hinc flagris ita in sese sæviisse, ut sicut oculi in fontem, ita sanguis fusus in rivus abire videretur. Abhinc Angelo duce in antrum Onuphrii devenisse, illicque feminam viri vitam vixisse. Ad extremum repertam à patre reductamque in patriam, omnem, hoc mortuo, hereditatem egenis cessisse; mortuam deinde etiam ipsam profunere ab Angelis laudatâ cantu fuisse. *Ex Ferrar.*

Ad caelestia regna suspires, voluntatem Dei facias, imiteris Angelos super terram, adversus tentationes proprietate configas; & si caelestis militia sacramenta servaveris, non dubites te in castris triumphalibus Regis aeterni victoriâ coronandum. S. Leo s. 2. de Nat. Dom.

S. SEBASTIANUS MART. 20. Januarii.

ANno post CHRISTVM natum LXXXVI. supra CC. Marcus & Marcellianus Christiani milites ad defectionem vehementer à parentibus sollicitaban-

citabantur. Enimverò interponere se hîc Tribu-
nus SEBASTIANVS, turpemq; à tam sanctis castris
fugam omnibus viribus dissuadere. Dicenti cæ-
lum applausit, piumq; oratorem lumine suo ve-
stiit, simul vox insonuit ejuscemodi, *Nunquam non
mecum eris.* Ab eo tempore non jam fictum Æscu-
lapium Romani habuerunt. Ita omnes morbos
pellere SEBASTIANVS; ita doctè, dum corpori me-
dicinam faceret, animum quoque morbidorum
ad sanam fidem adducere. Inter hos cùm jam urbi
etiam Præfectus numeraretur, imperio Diocletia-
ni malè sani medicum suum sagittis confodiunt,
confossum & prope exanimem negligunt. Sed
qui SEBASTIANI manu curare alios voluit, suâ SE-
BASTIANVM non possit? imò verò adest ille inco-
lumis, & sub aspectum tyranni iterum se sistit;
mox tamen inter fustuarium fortem animam ex-
pirat, corpusq; in cloacas abjectum Lucinæ tu-
mulandum committit. *Hac ex Sur.* Cæterùm ejus
cranio hodie Ebersperga Bojorū gloriatur, magnâ
semper illuc confluentium religione, longè tamen
majori recedentium, ubi votorum damnati sunt,
lætitiâ.

*O verè illum degenerem & omnis boni expertem, qui
caelestis vitæ amore non capitur; qui timet hanc peritu-
ram perdere, ut illam possit accipere, qua perire penitus
non novit.* Ex Orat. S. Sebast.

S. NEOPHYTUS M. 20. Januarii.

ITa est. uti sua adolescentem etiam urticam
lacrimonia loquitur, ita suus nobilissimū quem-
que flosculum, cùm primùm exoritur, odor terris
cæloq; prodit. Ita, quem tibi pinximus, NEO-
PHYTVS Nicæâ Bithyniæ oriundus jam inde à
puero

puero sanctiore spiritu visus est agi. Hic sub columbæ candore lectulum sæpenumerò Divi volatu ambire: hic postquam matri, quam ab eâ nascendo acceperat, vitam reddidisset, Dux ei in montem Olympum esse, speluncam hospiti monstrare, & à feris purgare. Ecquid porrò mirum, si post ipsum Numen, Angelum etiam tutelarem tam habuit familiarem? Nam iste victum clienti suo ministrare; iste sub annum trecentesimum, cum vale jam parentibus divino jussu dixisset, opesque in pauperem turbam erogasset, ad tribunal Decii Imperatoris comes esse, testis virtuti clientis sui apud Superos, & præco futurus. Ibi Martyr à flagris, flammis, ferisque innoxius, nocenti tandem carnificis ferro cecidit, monuitque non mentiri poëtas, qui ex Olympo ad cælos esse aditum canunt. *Ex Martyrol. Rom. & Mensis Græcis.*

Delectatur Dominus JESVS in gravitate vitæ, in cordium puritate, & in perfectione virtutum servorum suorum. Propterea Angelicam conversationem tenere conentur, quotquot caelesti domino gravissimum desiderant exhibere famulatum. B. Laur. Just. de discip. Monast. Convers.

S. FRUCTUOSUS E. M. 21. Januarii.

IBant ab Æmiliano Præsede missi lictores, qui **FRUCTVOSVM** Tarraconis Episcopum in vincula abriperent. Non fugit hic, sed bonum se pastorem probaturus obviam etiam ivit lupis. In carcere verò constitutus signum scilicet expectavit, quo currere ad immortalitatem juberetur. Jamq; feria VI. aderat, quâ Christus ipse martyribus mappam misit, cum **FRUCTVOSVS** duobus stipatus comitibus ad rogam cucurrit. Ex itinere oblatum à
piis

piis haustum Christi exemplo respuit, jejunii sui etiam in morte tenax. Nudis pedibus flammis tamen insultavit, atque inde veluti pro rostris Christianos est adhortatus, oculos in æternitatem defigerent, non cruciatus breves. Jam vincula flammis soluta manus solverant, cùm FRUCTVOSVS, explicatis in crucem brachiis, cælum spectare, cælum precibus pulsare. Et ecce panditur hoc, & Martyres (spectantibus triumphum impiis) inter flammarum globos, ad cælum evolarunt, coronis omnes insignes, indeque rident admotas necquicquam à iudice machinas. Tam illustrem itaque rogam non aquâ sed mero diluendum duxerunt Christiani; sed distinguere laborantibus sacra ossa, è cælo FRUCTVOSVS adfuit, vetuitque terris disjungi, quos cælum junxisset. *Ex Surio.*

Laborare non vis, qui utrum vivas usque ad senectam nescis: quare differs vocantem te, certus de mercede, incertus de die? vide ne fortè quod ille tibi daturus est promittendo, tu tibi auferas differendo. Aug. serm. 59. de verb. Dom.

S. MENRADUS MART. • 21. Januarii.

FUIT MENRADVS Suevici sanguinis Comes. Tirocinium melioris militiae in Asceterio (Augiam Divitem dixere) posuit. Mox ex tirone miles, ex milite Dux castra in Eremum movit, semper inclytus victoriis ab orco reportatis; qui tam densâ quandoque acie castram oppugnavit militis nostri, ut suam diei cum sole lucem eriperet: sed solvit oppugnationem unicus bonus genius Custos MENRADO datus, qui cùm aliàs sæpè, tum precanti imprimis visendus adfuit. Ita vitam solam agenti in annum XXVI. latrones gemini su-

C

pervenc-

pervenerunt, quos ipse, quamvis cogitati facinoris minimè ignarus, benignè & accepit & habuit. At illi secundum sacrificium & preces, hospitem suum necant ingratiſſimi, & ponè caput cereum, uti vivus petierat, statuunt. Is suapte vi accensus, & jam decreſcens, cum stipulas lectuli comprehendisset, veritus sacrum caput attingere, sponte iterum extinctus memoratur. Corvi interim & ipsi gemini, ac diu è manu Divi diarium accipere soliti, pulchrè se & Patronum suum vindicarunt. Alas quippe, & unguis intentando in oculos, & voce, quâ poterant, parricidas clamitando, tandem prædones sunt infecuti, quoad in vincula tandem coniecti sunt, post paulum iterum pœnas corvis daturi. *Ex Surio.*

Si quando animus tuus accepta injuriæ dolore exarsit, fac tibi Christus Christiq; vulnera in mentem veniant, quantulaq; pars hæc sit eorum, quæ Dominus tuus perpeſſus est; hæc ratione animi dolorem velut aspersâ aquâ extinxeris. Greg. Naz. in sen.

S. A G N E S V. 21. Januarii.

A G N E S è primâ Romæ nobilitate vix dum annos nata tredecim, candidum pudoris florem sanguinis sui purpurâ pinxit. Nam Agno dudum nupta dum oblatum à filio Urbi Præfecti thalamum longè repudiat, vestibus spoliata in lustrum abripitur; sed mox ab Angelo bono, divinâ luce contra impuros armatur, & veste de cælo data ornatur. Irrumpentem exinde, de quo dixeramus, CHRISTI rivalem, ideoque à malo dæmone suffocatum vitâ iterum donat, & tamen ab Aspasio flammis addicitur, sed quas ad preces virginis cælestis ros illicò extinxit. Gladio denique trajicitur

nova

nova urbis Romæ, sed virgo, sed non larro, Lucretia. Porrò dum Emerentiana virgo ad AGNETIS tumulum precatur, lapidibus obruta suoque lustrata sanguine (nam fonte sacro non erat) à parentibus AGNETIS prope filiam conditur; quibus non multò post inter candidatum virginum agmen AGNES cum AGNO sponso suo visendam se dedit veruitque deinceps mœrere, & tam felicem thalamum, quem optimè nupta inscendisset, lacrimis aspergere. *Ex S. Ambr. & Brev. Rom.*

Prospectant sancti Angeli tui certaminis exitum, coronas gemmis coruscantes tenentes in manibus, ut illas perseveranti largiantur. Pudeat te, oro, pudeat in conspectu celestis senatus & Imperatoris aeterni segniter dimicare. B. Justinian. in fascic. amoris.

S. ANASTASIUS MART. 22. Ianuarii.

O Pima spolia abstulisse in Persiam se Cosirhoas putavit, cum Crucem S. abstulit, sed nimirum quæ Persiam spoliarent. Sanè multorum fides nostra in animum, simul Crux in oculos venit, interque eos ANASTASII celebris magi filii, qui cum de Cruce Crucisque anathemate multa curiosè quæreret, jam tum gestiebat magna pati pro maxima patiente Christo. Itaq; sanctissimus transfuga Jerosolymæ Christianum, mox monachum induit; nullâ re sic delectatus, uti res fortiter à Divis gestas legendo, martyribus præsertim, quibus ille tot palmas tyro invidebat, & interea cum sanguinem nondum posset, lacrimas ubertim fundebat. Ut primùm ergo in privato pulvere exercuit sese, prodiit in aciem ultrò hostem laceffens. Igitur ad latomias damnatus saxa tulit, dein verbera. at ille supinus membra etiam nuda lubens pul-

fanda præbuit, modò vestibus sanctis parcerent. Tanti ille jam tunc fecit cucullum, quem heri natus ridet hodie hæreticus. Cæterum collum pedemque communibus cum nescio quo scelerato vinculis ligatus dies noctesque velut Hilaria inter cantus solennes traduxit, ut jam ad se Cælites etiam raperet pontificali majestate & insolito splendore insignes, quos inter visus est unus aliquis odoribus (ah! qualibus?) Martyrem venerari. Igitur post altera virgarum clavæque verbera, post tibias fractas aliaque supplicia, tandem cum XL. sociis Martyrum torque, laqueo, est donatus.

Ex Surio.

Non interrogas ô homo ea, quæ pateris, sed quæ Christus passus est; quanti te fecit ex his, quæ pro te factus est, agnosce. Quantò enim minorem se exhibuit in humanitate, tantò majorem exhibuit in bonitate: & quantò pro me vilior, tantò mihi charior est. S. Bern. serm. i. de Epiph.

S. CLEMENS E. M. 23. Ianuarii.

Triumphavit CLEMENS Præsul Ancyranus sub annum CCC. III. quando sub sacrificium (ad quod aliàs Cælites illi panem & vinum ministrarunt) ferro cecidit. Rarò tam splendidè in cælo est triumphatum. Liçtores labore fessi victique innumeri præcessère. Acti ante currum tyranni, Domitianus, Diocletianus, Maximianus, aliique non unâ pugnâ devicti. Præferebantur virgarum, flagrorum, funium, catenarū, fustium, taurearum, securium, saxorum benè magnus numerus. Hinc culei, equuleique & obelisci sequebantur. Inde è ferro manus, galeæ, styli, subulæ, ungulæ, laminæ, pectines, rotæ, grabati, fornaces, omnia à flammis ignea.

igneæ. Ostendebantur adhæc picis, olei, sulphuris liquati & vivæ calcis vis ingens, major minarum tyrannicarum, multò maxima blanditiarum, opumque frustrà promissarum. Visebantur ergastulorum carcerumque simulachra. Ipsum mare captivum ducebatur, & præter alias devictas urbes Ancyra, Nicomedia, ipsa adèò Roma gerebatur, & triumphata triumphos suos erubescibat. Currum leones (pedes etiam triumphantis lambere edocti) trahebant. Hunc secuta innumera turba est pileata, omnes è Deorum servitute in Christianam libertatem CLEMENTIS virtute asserti. Tot cæli cives servati totidem Servatori suo coronas porrigebant. addidit cælum triumphalem, Angeli plausum, & carmina. Nos ignavi triumphos laudamus, & pugnas horremus. *Ex Surio.*

Quisquis gaudes fortiter egisse Martyres Christi, corripe & ipse arma inter milites Christi. desunt exterius hostes, verte arma in te, & multos seditiosos invenies cives. Doma superbiam, jugula invidiam, extingue libidinem, crucifige carnem tuam cum vitiis & concupiscentiis. B. Pet. Damian. serm. 31.

S. JOANNES ELEEMOS. 23. Ianuarii.

CUM annum ageret XV. JOANNES, misericordia divina manifestâ in luce sponsam se ei obtulit. Annuit continuò. Et ratum conjugium Superi habuerunt, dotemque addiderunt, tam opulentam, ut semper deinde haberet, quod in egenos effunderet. Archiepiscopus jam Alexandrinus lustrum egit clientum suorum, hoc est, pauperum, numeravitque septies mille & quinquaginta, quibus omnibus deinceps in singulos dies victum subministravit. Sed nec ulli alii piam

manum unquam subduxit, ut meritò id certaminis cum DEO suscepisse sit visus, plùsne hic dare, an reddere ille posset. Munificentiam vel ex eo vide, quòd ultimum ægrotanti unicus super teruncius fuerit vix naulum morituro. Ipse in testamenti sui tabulis reperisse ingenuè se fatetur in ærario auri pondo octies mille, & hæc decies millies, & amplius aucta dilapidasse se in pauperes gloriatur. Anno igitur D.XCII. è corporis ergastulo in palatium abiit, quod piæ ipsius munificentiae structū in cælo Troilus vidit, & verò invidit postea, cum tam bonæ prodigalitatæ æmulus est factus. Venienti obviam JOANNI sua è cælo Sponsa processit cælestis aulae cubiculario comitata, manuque peramanter prehensum ad DEI conspectum deduxit. Ipse JOANNES nec mortuus sibi dissimilis, oleo, quod è tumulo suo dedit, in miseros mitis esse perrexit. *Ex Surio.*

Nihil aliud, qui conversaris in seculo, exigit à te Deus, quàm ut mandata illius custodias, proximum diligas, & pauperibus alimoniam prabeas: Eroga igitur inopiam patientibus, quod tibi præstitum est, ut in calo recondas thesauros imprædabiles. B. Laur. Justin. de complanct. Christ. perfect.

S. ILDEPHONSUS EP. 23. Ianuarii.

DEbemus hoc sidus (ILDEPHONSVM) Hispaniæ, in quâ ortum ad nos usque (uti ferè solet virtus) radios transmisit. Juventam egit in Musarum familiaritate, quibus propitiis magnam eloquentiæ laudem sibi comparavit. Ab his in adyta sanctioris sapientiæ se penerravit, sustinuitque inter monachos repuerascere grandis discipulus. Ab his ad insulam Toletanam abstrahitur, tam orbis quam

quàm cæli amor. Et hem tibi ejus rei unum alterumve testimonium. Precanti Angeli tumbam S. Leocadiæ recluserunt, & Diva ipsa flammeum suum obtulit; unde ille abscissam partem unâ cum Regis Receswindi cultro, & ipso tam sancti velaminis tactu jam sancto, argento inclusit. VIRGINEM MATREM principe semper studio coluit, ejusque SS. integritatem insigni volumine contra hæreticos edito propugnatum ivit. Nec gratis. ASSUMPTÆ siquidem in cælos die, cum supplicabundus cum suis templo proximus jam esset, Cælitum manus fores pandit, & virgines inter VIRGO MAXIMA in sede Pontificali conspicua, eidem vestem mirifici candoris donavit. Ea hodieque religiosè asservata docet, quo filios suos Magna Mater uti vestis, aut certè animi colore cuperet. *Ex Surio.*

Talis fuit Maria, ut unius vita omnium disciplina sit; Si igitur autor non displicet, opus probemus; ut quicumque sibi ejus exoptat præmium, imitetur exemplum.
S. Amb. de Virg.

S. BABYLAS EP. M. 24. Januarii.

EUm ego triumphum laudo Divorum, quem non soli ducunt in cælum, sed cui comes servata juvenus ambulat. Talem hodie BABYLAS duxit. Fortè templo se Antiochiæ inferre Decius properabat; cum adventanti BABYLAS Antistes se objecit, & pro eâ, quâ erat Christianâ libertate, cani tyranno aditum interclusit. Hic in rabiem versus, templum ferro flammisque excindi, BABYLAM jubet in carcerem abripi. Ecce autem nobilissimam vinculorum magistri appendicem ter geminos adolescentulos (URBANVM, PRILIDIANVM

NVM & EPPOLLONIUM dixere) lectissimos foscu-
 los, & quos mellitissimis verbis pridem sibi magi-
 ster BABYLAS conciliarat. Poterant hi in ruborem
 etiam Spartam dare, tam forti animo vel alapas
 devorabant, vel plagas concoquebant, quæ cum
 pro numero annorum singulis ingererentur, do-
 luere scilicet, non Pyliam sibi ætatem esse. Stabat
 inter hæc egregius Doctor, oculosque discipulo-
 rum virtute pascebat, animisque identidem ani-
 mos de suis addebat. Quid multis? ferro omnes
 cæsi, & magister discipulis, discipuli magistro
 sunt immortui. Tam mordicus, semel virtute ma-
 gistrorum capta Juventus lateri eorundem hæret.
 Cæterum BABYLAS vincula nec mortuus dimitte-
 re, sed in tumulum asportare voluit, id quod erat,
 ratus, nullos expeditius ad cælum pedes currere,
 quàm vinctos pro cælo. *Ex Surio.*

*Si vis ad perfectionis fastigium provehi, amodo ne-
 cesse est, in cunctis virtutum studiis exerceri, videlicet
 dum ætas tua cerea est, dum mores teneri in quamlibet
 partem valent indifferenter adduci; cum ipsis corpora-
 libus incrementis coæva virtutum exercitia coalescunt.*
 S. Petrus Dam. l. 6. Ep. 26.

CONVERSIO S. PAULI. 25. Ianuarii.

ANnus, qui post CHRISTI ad Superos redi-
 tum erat secundus, idem secundissimus SA-
 LO fuit. Hoc enim ille, personam feliciter positam,
 PAULVM induit, adnitente potissimum apud DEVM
 D. Stephano, non minus tum in cælis, quàm terris
 olim pro hostibus suis piè sollicito. Ibat SAULVS
 minarum plenus, & in vincula ipsam (si Superi si-
 nerent) fidem tracturus; cum ecce tibi subita ab
 alto vis fulgorque audaciam attonito omnem ex-
 cutit,

cutit, & feroces humi spiritus cum domino suo affligit, simul vox istiusmodi cælo intonat: *Saule, Saule, quid me persequeris?* mox sciscitanti: *Quis es Domine?* responsum redditur: *Ego sum JESVS Nazarenus, quem tu persequeris.* Atque hæc demùm vox illam nobilissimam expressit: *Domine quid me vis facere?* Ergo Damascum conferre se iussus, eò à comitibus, & ipsis rerum gestarum miraculo stupentibus abducitur. Ibi triduum apertis oculis cæcus ac jejunos ab Anania demùm & oculorum, & quod caput est, fidei donatur lumine. Hoc ille deinceps per omnes provincias circumferens tot gentibus accendit, ut rem mihi attentius consideranti unus quidem hodie cecidisse PAVLVVS, cæterùm surrexisse cum PAVLO totus orbis videatur. *Ex Act. Apost.*

Sicut modò nemo est, qui reconciliari non possit, ita post paululum nemo, qui possit. Noli ergo contemnere Dei misericordiam, si non sentire vis justitiam. S. Bernard. serm. i. in Epiph. Dom.

S. POPPO CONF. 25. Ianuarii.

Videtur POPPO ad gloriam paternam bellicafque laudes ab ipso matris utero properasse. Etenim jam tunc latere respuens septimo statim mense in lucem, mox ubi per ætatem licuit, ad bellum prodiit. Pietatem tamen comitem secum traxit, & subinde ad vestigia Christi Jerosolymam, aliàs Romam ad Principum Apostolorum limina inuisit. Redux, dum nuptias easque illustres cogitat, jamque ad has equò properat, cælesti luce se animumque atque adeò hastam etiam suam fulgere animadvertit. Inde omen auspiciumque melioris militiæ capit, & sacramentum apud monachos

chos dicit. Inter tyrocinii tempora cum fletu alios inundari, ipse pumex, videret; saxo è pectore fontem oculis statuit petere. quod factum postea tam abundè, ut pavimenta, & vestes sacrificantis fletu maderent, interque cœnulam plus videretur lacrimarum quàm aquæ bibere. Magnatibus etiam familiaris pacem inter Conradum Imp. & Henricum Regem sanxit. Venenum non semel innoxius bibit, illis morientibus, qui miscuerant. Pastorem à lupo laniatum vitæ, & gregi reddidit: dæmonem ludicrâ alapâ fugavit. Moritur denique cilicio incumbens, terramque matrem prono pectore osculans. Mortuum sex dies odor mirissimus laudavit suavissimusque; tumularunt inter homines visi Angeli, sepulchrum verò ingentia miracula ornarunt. *Ex Surio.*

Ornari abs te Diabolus quarit. si Calicem aureum inuenisses in terra, donares illum Ecclesiæ Dei: accepisti à Deo ingenium spiritualiter aureum, & ministras inde libidinibus, & in illo Sathana propinas te ipsum.
S. Aug. Ep. 41.

B. HENRICUS SUSO C. 25. Ianuarii.

HENRICVS SVSO Constantiæ in D. Dominici familiam adlectus simulque à JESV in adyta amoris inductus, JESV nomen pectori inculpsit ingeniosus cælator. Digitales erant literæ, quæq; ad cordis motum, & ipsæ movebantur, ut cum hoc dudum conspirasse, idemque utrobique agiscires. Interea inter dolores deficientem alterum, & è cælo lapsum nomen JESV è cruce auro gemmisque rutilans recreavit. Et cur à Filio Mater abesset? MARIAM salutare ante solem gestiebat, tunc præsertim, cum idè facere Angelos audiisset,
illis

illis verbis, *Stella MARIA maris hodie processit ad ortum*: quandoque etiam ad cantus illos socius admissus. Jam Kal. Jan. & Maii, quibus Suevia vel Xenii vel cantu certat, ille totos dies JESVM & MARIAM sonare, flores Cruci dare, hanc osculis fatigare; ut post tot amores manifestus iterum JESVS HENRICI nomen in AMANDI mutarit, & MARIA (cujus solo nomine in fugam orcu dabat) humana nauseanti caelestem liquorem propinarit. Cæterum (mecum mirare) hucusque in primo gradu virtutis consistere AMANDVM suum Christus docuit, & Seraphinum alatum in cruce suâ indutus docuit per adversa non ire, sed volare in cælum. Abhinc scortator, sacrorum fur, impostor, veneficus audit AMANDVS, ut succumbere potuisset, nisi JESVS & MARIA Angeliq̃ue colloquiis suis identidem firmassent. His succollantibus in cælos evasit, anno M.CCC.LXV. qui sequi volunt, legant scandantq̃ue *Rupes*, quas scripsit. *Ex Ann. Ordin. Præd.*

Tristatur aliquis? veniat in cor ejus JESVS, & inde saliat in os, & ecce ad exortum nominis lumen, nubilum omne diffugit, & redit serenum. Labitur quis in crimen, currit ad laqueum mortis, nonne si invocet nomen vite, respirabit ad vitam? S. Bern. serm. 15. Cant.

S. POLYCARPUS EP. M. 26. Ianuarii.

ANtistes Smyrnensibus POLYCARPVS à Divo Joanne Apostolo datus est, eâ apud omnes fuisse auctoritate memoratur, ut subinde sperare ausi sint Judæi, Christianos, misso Christo, POLYCARPVM secururos. Libertate quàm Christianâ in dicendo fuerit, argumento sit ejus cum Marcione hæretico congressus, qui cum ad conspectû suum

exhorrescere Divum videret, audaciâ linguam armante, *Nosce nos*, ait, *amabo*. At POLYCARPVS, vultu ad severitatem composito, id tantum respondit, *Novi equidem primogenitum Sathanae*. Cæterum Romæ cum degeret, divinitus de morte suâ edoctus, lictoribus obviam progreditur. Sub pugnae initium voce è cælo animatur, jamque Christo malè jussus dicere: *Quî*, inquit, malè illi possum dicere, qui ipsos LXXX. annos famulanti sibi mali nil fecit unquam? Ergo ad rogam damnatur. Sed virtutem ipse absolvit ignis, dum tangere veritus structâ velut è flammis porticu ambit innocentem, nec jam lædit, sed tegit, suavissimum interim in adstantes odorem ejaculatus. Ad extremum gladio confossus sanguine ignem extinxit, nobili nimbo, & quem vel suis imbribus cælum præfert. *Ex Surio.*

Quomodo tu hodie in mundo constitutus & cras tribunali Dei presentandus audes blasphemiam proloqui? & non metuis ne fortè ignis de calo descendat & te devoret; tuum os adversus omnipotentem aperis, neque vereris ne terra sub te disrumpatur & te absorbeat? S. Ephrem paræn. 83.

S. JOANNES CHRYSOST. EPISC.

27. Januarii.

CHRYSOSTOMVM laudibus suis pingat alter Chrysoftomus; nos umbram damus. Nondum Pontifex Byzantinus erat JOANNES, cum in ejus conspectum se dedit Apostolorum Princeps D. Joanne Evang. comite, & sanctioris potestatis ac magisterii indices claves illi ac librum obtulit. Et verò quid mirum, si hoc Doctore etiamnum orbis gaudeat, qui præceptorem magnum Paulum,

28. Ian.

VITÆ SANCTORVM.

61

lum, imò eundem cum Paulo magistrum Spiritum S. habuit? Nam hunc obvolitantem capiti suo, dum sacris operaretur, conspexit ipse; illum, dum ad mensam scriberet, assistere dictanti similem alii etiam viderunt. Talis itaque JOANNES cum urbe suâ hæreticos, & cum his vitia alia, ac blasphemiam imprimis proscriberet, sanctæ libertatis vindex acerrimus, æqui justiq; unicus amator in odium Augustæ Eudoxiæ incidit: nam JOANNES imperii sui etiam in Reges memor templi aditu gravibus ex causis profanam prohibuerat, & in statuam ejus, quæ propter templum choreis ludisq; non sanctis colebatur, graviter detonuerat; jamq; secundum exul in meliorem patriam cælum abiit, ad id à geminis, quos supra memoravimus, Apostolis & D. Mart. Basilisco invitatus. Siluit itaque aureum hoc os anno post reparatam salutem septimo supra quadringentesimum. *Ex Surio.*

Tene sobriam religiosis virtutibus disciplinam; sit tibi vel oratio assidua, vel lectio; nunc cum Deo loquere, nunc Deus tecum; ille te præceptis suis instruat, ille disponat: quem ille divitem fecerit, nemo pauperem faciet. S. Cypr. Ep. 2. ad Don.

S. JACOBUS PŒNITENS.

28. Januarii.

Hominis, mi lector, speculum cape & peccantis & pœnitentis, JACOBVM inspice. Hic postquam Anachoretæ XL. omnino annos DEO militavit, miranda maxima patravit, trophæa de hoste inferno statuit plurima, id ætatis vir à feminâ demum triumphatur, & ab eâ feminâ, in quâ ipsum cacodæmona non horruerat, imò è

C 7

quâ

quã victum eiecerat. Huic itaque infelix primò pudorem, mox vitam extorquet. Et verò tertium scelus accumulasset desperabundus, & victum se mundo dedidisset, nisi à tam turpi fugâ sanctissimi viri operâ DEVS retraxisset. Tum enim verò ad se redire JACOBVS, sepulchrum vivus subire, mortem suam vivus deflere in decimū annum usque: cælo interim oculos nunquam attollere, vix semel aut iterum in hebdomade de herbulis vesci, quæ ad ostium conditorii crevissent. Ipse certè Apostolus peccato mortuum dixisset. Sed nunquam pulchrius ille vixit, quàm sic mortuus. Nam suppliciiis hic spontaneis placatum Numen disertis verbis ex Episcopis nonnemi signficavit, beatum imbrem, quem tam anxie sed necquicquam postulabant, non nisi ad preces JACOBI concedendum. Atque hoc aliisq̃ ejuscemodi miris cùm iterum orbi innotuisset, mori denique desuit annos natus LXXV. habuitq̃ novo more unum idem, & domicilium & sepulchrum. *Ex Surio.*

Cur pudet peccatum tuum dicere, quem non pudet facere? aut cur erubescis Deo confiteri, cujus oculis non potes abscondi? Quòd si pudor tibi est, uni homini & peccatori peccatum tuum exponere, quid facturus es in die judicii, ubi omnibus exposita tua conscientia patebit? S. Bern. in sent.

S. CONSTANTIVS EPISC. M.

29. Januarii.

Nobilissimis parentibus ortus est CONSTANTIVS; opulentam hæreditatem his demortuis aditurus, nisi alios succedere sibi hæredes vivos voluisset; inopes scilicet assem CONSTANTII abstulere. At hic infulam Perusinam paulò post tulit.

Quia

Quia verò geminis cæcis curatis oculos multorum Ethnicorum, M. Antonini ævo, aperuit; post crudeles verberum cruciatus in bulliente ab ignibus balneo plagas scilicet iubetur abluere. Verum sub noctem illuc quoque de cælo lumen affulget, fideique lucem custodibus accendit. Iis auctorebus fugam capit, sed retractus, qui prius aquas, nunc in prunis igne triumphat. Amissus proinde, sed tertium jam captus atrocissimè cæditur, mollissimè curatur ab Angelis, à tyranno denique capite plectitur. Funus ejus Cælites curarunt, cantuque tamdiu celebrarunt, dum Leucianus divino monitu eam curam in se reciperet. Id dum fit, & duo à fide alieni funus rident, oculos amittunt, dum lugent, recipiunt. Sed & aliis duobus pulsâ oculis nocte lux rediit, ut suum jam omnes in CONSTANTIO solem agnoscerent, qui diem oculis, ut luberet, vel auferret, vel ferret. *Ex Surio.*

Si non vales pro Deo mortem subire, vales tamen vitam Deo placabilem ducere. Magnum quippe est mori pro Christo; sed non est inferius, videre Christo. Non potes sanguinem fundere, potes te ipsum poenitentia telo percutere, & in cordis contritione mactare. B. Pet. Dam. serm. 33.

S. ALDEGUNDIS V. 30. Januarii.

ET si Numen amore omnes omninò animas depereat, farendum tamen est, non rarò etiam illustres ceras apud homines quæsisse. Ita ADELGUNDEM è regia Gallorum stirpe oriundam vox cælo allapsa jussit uni Agno castum thalamum servare; palmâ interim & veste longè nitidissimâ arrhæ loco datis. Ad id ipsum cum Angelus etiam Tutelaris palàm visus hortaretur, mater interim

jam

jam telam in sindones nuptiales offerret, eâ Neophytos illa vestiit: mox à morte matris, concubiâ nocte, ad suas nuptias in eremum, evolavit, castoq̄ue flammeo ab Amando Episcopo (quem magno post coruscum splendore cælo inter Cælites vidit subire) involuta est. Cæterum quo die nova nupta dotem suam, vel in templa vel pauperes dispertivit, etiam has nuptias probaturum Numen aquam bibenti in vinum vertit. Sed illa, ut pulchriorem se sponso suo probaret, multis precibus carcinoma, velut formæ pigmentum, à cælo extorsit. Ultimùm ægra cum è manu D. Petri manna gustasset, nauseavit abhinc omnes humanos cibos. Eò igitur à Cælitibus adventantibus, & inter hos augustissima cæli REGINA deducta est, ubi illis delitiis quotidie frueretur. *Ex Surio & Lippeloo.*

Expergiscere ô homo & dignitatem tuam cognosce naturam; recordare te factum ad Imaginem Dei; utere quomodo utendum est visibilibus creaturis, & quidquid in eis pulchrum & mirabile est, refer ad laudem & gloriam Conditoris. S. Leo serm. 7. de Nat.

S. MARCELLA VIDUA. 31. Ianuarii.

CHorum in Januario claudat mulier, sed quæ virtute vitæque constantiâ certare & invidiam facere viris possit, quamque sanctior Roma profanæ illi unicam contra omnes Heroïdes possit opponere. MARCELLA est Romani sanguinis, & patricii matrona, eodẽ anno, quo nupta, etiam vidua, exhorruit deinceps tam mortalibus nubere. Nec tamen mater non fuit. Certè filios multos numeravit, quamvis pauperes. In hos prodiga ex auro, & fortunis omnibus unum sibi reliquum annulum

annulum fecit. Domo pedem aut nunquam, aut in templum extulit. Religiosæ vitæ viam suo in sexu princeps prævit Romanis; tam illustre exemplum innumerâ exinde multitudine sequente. Porrò precibus assiduè vacabat; vestitu utebatur modesto admodum; corpus perquàm duriter habebat, tota in divinis commentandis. Irrumpentem, qui Romam obsederat, hostem, imperterrita domo suâ accepit, verberaque ac flagra Spartanâ tulit nobilitate, id unum sollicita, quâ virginis Principiæ, quam secum habebat, pudori consulere. Is ubi extra periculum jam steterit, lubens ac volens imò læta à militibus ad D. Pauli abduci se passa est. Ibi paucos post dies mortem, quam cæteroquin viri etiam horrent, femina risu excepit. *Ex S. Hier.*

Quando te à lectione rerum spiritualium abhorreere videris, admonitionesque spirituales fastidire, tum animam tuam in gravem morbum incidisse noveris. B. Ephrem t. i. con. de vita spirituali.